

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΧΕΡΙ

I

ΕΥΘΥΜΙΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΤΙΣ

ΥΡΙΑ.—Είτε ο 'Ερμούλαϊ, ο έπιστάτης της βύλας του στρατηγού Τρεμπασώφ—ο νεαρός ξένος έβγαζε και περιμένει κάτω στην πόρτα.

—Γιατί δέν τον έβαλες μέσα στο σαλόνι της Νατάσας; Δέν κατάλαβες λοιπόν τί σου είπα, 'Ερμούλαϊ;

—Κατάλαβα πολύ καλά, κυρία, μά, όταν θέλησα να τον έφηνήσω, μου έκοψαν μία γερή κλωστή στην κοιλιά.

—Τού είπες, ρώτησε ή στρατηγίνα, ότι ολος ο κόσμος υποβάλλεται σ' έφρεια πριν υπεί μέσα στη βύλα κι' ότι τέτοια είναι ή διαταγή σου...

—Τού τ'α είπα κι' αυτά, απάντησε ο έπιστάτης, τού μίλησα και για τί μητέρα σου, αλλά απάντησε ότι αυτός δέν είναι ή μητέρα σου...

—Έκανε σαν λυσασμένους...

—Έ, τότε φέρε τον μέσα χωρίς να τον έφηνήσης!

—Μά ο αρχαστηνός θα θυμώσει!

—Έγώ διατάζω εδώ! πρόσταξε ή στρατηγίνα.

Ο 'Ερμούλαϊ έκλιθηκε και κατέβηκε στον κήπο. Συγχρόνως ή στρατηγίνα έγκατέλειπε τη βεράντα και ξαναήρχισε στην τραπεζαρία. Μία άρκετά θαρραλέη αντροφιά βρισκόταν εκεί συγκρατημένη γύρω άπ' τόν στρατηγό Τρεμπασώφ. Ο στρατηγός δέν φαινόταν λιγότερο εύθυμος από την παρσα του, μελονότι είχε τό πόδι του τεταωμένο, άκίνητο σε μία πολυθρόνα, πληρωμένο άπ' την πρωτελευταία άπάτηρα των άναρχικών που έγινε εναντίον του κι' ή όποια στοίχισε τη ζωή στον άπατριά του και στα δύο του άλογα. Υπήρχαν επίσης εκεί ο αυτοκρατορικός συμβούλος; Ίβάν Πέτροβιτς, ο όποιος διηγόταν εύθυμος ιστορίες, ο όνομαστός δικηγόρος Θανάσης Γεωργεβός, ο όποιος ήταν επίσης περίφημος και για τη γλεντζοδική ζωή του, ο Θαδαίος Τριγκώφ, ο μεγαλύτερος ξυλουργός της Φανανδίας, ο ύπασιστης του στρατηγού Βόβης Μουραβώφ, ο όποιος φαινόταν πολύ ρομαντικός τύπος, ο δεύτερος ύπασιστης του Μιχαήλ Κορσακώφ και, τέλος ή κόρη του στρατηγού από τόν πρώτο του γάμο, Νατάσα.

Η στρατηγίνα κάθισε κοντά τόν σύζυγό της και άρχισε να γελάει κι' αυτή με τά εύθυμα άνέκδοτα του συμβούλου Πέτροβιτς. Μά έπειτα από ένα λεπτό, ο έπιστάτης 'Ερμούλαϊ υπηκε μέσα και της ψέφισε μερικά λόγια στ' αυτή.

Αύσως ή στρατηγίνα σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Ο 'Ερμούλαϊ ώδήγησε την κυρία του στο μεγάλο σαλόνι κι' έγει, δείχνοντας της μία μισάνοχη πόρτα, της είπε:

—Ο 'Ξένος βρίσκεται εκεί μέσα! Στο μικρό σαλόνι!

Στό ίδιο δωμάτιο που ήταν ή στρατηγίνα κι' ο 'Ερμούλαϊ, βρισκόταν κι' ένα άλλο άτομο, ένας αστυνομικός με πολιτικά, ο όποιος πεσιμένος με τά μούτρα στο πάτωμα, μπρός στη μισάνοχη πόρτα, προσπαθούσε να δη τί γινόταν μέσα στο δίπλανο σαλόνι. Αυτό δέν ξάρησε καθόλου τη στρατηγίνα, γιατί ήξερε ότι κάθε ξένος που ήθελε να πληρώσει τό σύζυγό της, υποβόλταν, κατά κανόνα, σ' αυτή τη μυστική έπιτήρηση από τούς αστυνομικούς που βρισκότουσαν έγκατεστημένα μολύμους στη βύλα, για την ασφάλειά τους.

Η στρατηγίνα, σάβοντας, χτύπησε στον άμο τόν αστυνομικό με τό ήρωικό της χέρι, με τό όποιο είχε σώσει τό σύζυγό της κατά την τελευταία άπότρεξη εναντίον του, άρπάσσοντας και πετώντας μαζωρά τό έρωτικό μηχανήμα που ήταν προωρισμένο να τόν πιάνει στον άέρα!

Ο αστυνομικός σηκώθηκε άμέσως και βγήκε έξω στη βεράντα

άτον ξαπλώθηκε σ' ένα καναπέ κάνοντας τόν κοιμισμένο, μά στην πραγματικότητα έπιβόλεπτας τόν κήλο.

Τότε ή στρατηγίνα πήρε τη θέση του μπρός στην μισάνοχη πόρτα και με τη σειρά της κι' έκείνη άρχισε να κινάει τί γινόταν στο δίπλανο σαλόνι.

Αυτό δέν ήταν καθόλου ξαίροετικό για τη στρατηγίνα Ματρώνα Πέτροβνα Τρεμπασώφ. Αυτή έφραχνε πάντοτε την τελευταία ματιά σε όλους και σε όλα, Τριγώφ σε κάθε στιγμή της ήμέρας και της νύχτας, γύρω άπ' τόν στρατηγό, τό σύζυγό της, σαν σκύλος πιστός, έτοιμος να δαγκώσει, να βίχτι μπροστά στον κύνινο, να δεχτή χτυπήματα και να πεθάνει για τόν κύριό του. Η κατάσταση αυτή είχε άρχειση στη Μόσχα, της όποιας ο σύζυγός της ήταν κυβερνήτης. Είχε άρχειση μετά την τρομερή έπανασταση τού 1905 και τούς άδρόους τουρκεισμούς των έπαναστατών. Οι μηδενιστάι που είχαν ξεφύγει τότε, είχαν εκδώσει μία άπόφαση, διά της όποιας καταδικάζαν σε θάνατο τόν στρατηγό Τρεμπασώφ, που είχε πιάσει μέσα στο αίμα την έπανασταση! Από τότε ή Ματρώνα ζούσε μόνο για τό σύζυγό της... Έκανε ό,τι μπορούσε για να τόν προστατέψει από τούς άδρόους έλθροούς του που τόν άπειλούσαν μισητοφώδεις, τρομεροί και άδυσώπητοι... Μά, στο τέλος, είδε κι' ή ίδια πως δέν θα μπορούσε να τόν σώσει...

Είχαν συμβεί μέσα στο σπίτι της τέτοια πράγματα, ώστε δέν είχε πια έμπιστοσύνη ούτε στον έαυτό της, ούτε σε κανένα. Δέν είχε μίλησει για ό' αυτά παρά στο γενικό άρχηγό της αστυνομίας, τόν Κουριάν, ο όποιος είχε έπαναλάβει τά λόγια της στον Τσάρο... Και να που τώρα ο Τσάρος της έστειλε, ως ίπερωτή βοήθεια, αυτό τό νεαρό ξένο... τόν Γάλλο ρεπόρτερ Ιωσήφ Ρουλιτακιλ!

Μά, άπως έβλεπε τώρα ή στρατηγίνα από τη μισάνοχη πόρτα, αυτός ο Ρουλιτακιλ ήταν ένα παιδαρέλι άνάια!... Τόν κίτταξε χωρίς να καταλαβαίνει γιατί της τόν έστειλε ο Τσάρος, στη στιγμή που τόσο και τόσο σπουδαίοι αστυνομικοί δέν κατόρθωναν να προστατεύσουν τό σύζυγό της...

Όταν, έπειτα από μία στιγμή, ή στρατηγίνα μπήκε μέσα στο σαλόνι, ο νεαρός ξένος είχε πληρώσει στο μπουφέ κι' έτρωγε μία ύπεροχη φέτα γραυό του Βόλγα, ενώ συγχρόνως κίτταζε με βουβήνια μία σαλάτα με άγγουράκια.

—Συγχώρη, κυρία μου, της είπε έκτοκινόμενος με τό στόμα μπουκουμένο, μά ο Τσάρος ξέχασε να με καλέσει σε γεύμα...

Η στρατηγίνα γέλασε, έσφαξε μ' έγκαρδιότητα τό χέρι του Ρουλιτακιλ, και, άφού τόν έβαλε να καθήσει, τόν ρώτησε:

—Είδατε την Αύτου Μεγαλειότητα;

—Έρχομαι άπ' τό παλάτι, κυρία μου. Άν δέν κάνω λάθος, έχω την τιμή να μιλάω στη στρατηγίνα Τρεμπασώφ, δέν είν' έτσι;

—Μάλιστα, κύριε. Και σεις;

—Ιωσήφ Ρουλιτακιλ, ρεπόρτερ. Δέν προσέβω: «Στις διαταγές σας!» γιατί δέν ξέρω τι με θέλετε... Όπως έλεγα πρό όλίγου και στον Τσάρο, αυτές ή ιστορίες σας με τούς μηδενιστάς, δέν μ' ενδιαφέρουν...

—Τότε, τόν δεικνύει ή στρατηγίνα, γιατί ήρθατε στη Ρωσία;

—Απλούστατα, ως δημοσιογράφος... Μ' έστειλε ή έφημερίδα μου να κάνω μία μεγάλη έφρεια επί της καταστάσεως της χώρας σας. Αρχίζοντας λοιπόν την έφρεινά μου πήρα και πήρα μία συνέντευξη άπ' τόν Τσάρο. Τότε έκείνος με παρακάλεσε να σώσω, άν μπορούσα, τόν πότιστό του άζωματικό, ο όποιος κινδύνευε να πείη θύμα τού πό παραδόξου ο i κ ο γ ε ν ε i α κ ο ο ή δομάτος.

Η στρατηγίνα, άκούοντας τά τελευταία αυτά λόγια, σηκώθηκε έπάνω κατάχλωμη και άφησε να της ξεφύγει ένα τρομαγμένο έκπνευμα. Συγχρόνως ο Ρουλιτακιλ, από τόν έπιο δέν ξεφύγε πώποτε, είδε τό χέρι της να τρέμει...

Όστόσο, προσποούμενος δι δέν άντελήφθη την παραχή της, έξακολούθησε:

—Ναι, ή Αύτου Μεγαλειότης με παρακάλεσε να σάς βοηθήσω και μ' έστειλε εδώ.

—Κύριε Ρουλιτακιλ, τού άπάντησε ή Ματρώνα καταβάλλον-

Η στρατηγίνα, άκούοντας τά τελευταία λόγια, σηκώθηκε έπάνω κατάχλωμη...

τας προσάβειες ν' ανακτήσει την υγροαμία της, τί νά σάς πώ ;... Δέν είμαι τής γνώμης τής Αιτού Μεγαλειότητος... Προτιμώ νά σάς τόν πώ άδίσως γιά νά μήν μετανοήσετε πού ανακατευθήκατε σέ μια ιαπόδση, γεμάτη κινδύνους. Τρομακούς κινδύνους!... "Όχι! δέν πρόκειται έδώ περί οικογενειακού δράματος... Η οικογένειά μας είνε μικρή, πού μικρή... "Ο στρατηγός, ή κόρη του Νατάσα από τόν πρώτο του γάμο κ' έγώ, αμεί είμαστε άλο-άλο... Δέν συμβαίνει, κυρία, κανένα οικογενειακό δράμα μεταξύ μας... "Απλούστατα, θ έλ ο υ ν ν ά μ ο θ δ ο λ ο φ ο υ η σ ο υ ν τ ο στρατηγό, γιατί έκανε τόν καθήκον του, ίππερασιζόμενος τού θρόνου τής Αιτού Μεγαλειότητος... Αυτό είν' άλο!... Δέν συμβαίνει τίποτε άλλο, άγαλή, τέ μικρή μου ξένη... Δέν θά υποφέρετε σεις νά κάνετε τίποτε... Θά σάς κρησίου νά φάτε κ' έπειτα θά μάς άποχαρθησετε... Ναί... θά μ' άφήσετε όλομόναχη... Θά προσπλαήσω νά τόν σώσω μνη μου... Ναί..."

Και ένα δάκρυ κύλησε άπ' τά μάτια της.
— Και όμως, τής απάντησε ό Ρουλιταπιλ, θά μπορούσα νά σάς βοηθήσω λίγο... "Ο άρχηγός τής άστυνομίας Κοιτηριάν μου είπε ότι πρόκειται γιά ένα μεγάλο μυστήριο... Και, ξέρετε, ή δουλειά ή δουλι μου είνε νά διαφωτίσω τά μυστήρια... Δέν ακούσατε ποτέ νά γινετα λόγος γιά μένα ; "Οις ή έφημερίδες τού κόσμου έγραφαν έντενώς γιά μένα όταν ανακατεύτηκα στό «Μυστήριο τής Κίτρωνης Κάμιαρης» και στό «Άρωμα τής Κυρίας με τά μαύρα».

— Άλλωμονο, φίλε μου! τού απάντησε ή στρατηγίνα. "Έχω τόσο καιρό πού δέν προσταίνω νά ρίξω ούτε ματιά στις έφημερίδες..."

Και τά δάκρυα κυλούσαν ποτάμια από τά μάτια της.

"Ο Ρουλιταπιλ δέν κρατήθηκε πιά άπ' τή συγκίνησή του, καθώς ξαναθυμήθηκε με μιάς δια δσα είχε υποφέρει ή ήρωική αυτή γυναίκα παλεύοντας μέρα και νύχτα με τόν θάνατο, ό οποίος τραγύριζε άόρατος μέσα στό σπυι της. "Επασσε τόν χέρι της με στούγυη και τής είπε :

— Κυρία, μήν κλαίτε πιά! Θέλουν νά σωτώσουν τόν σύζυγό σας. "Ε, λοιπόν, θά τόν ίππερασιζώ με κ' ό δύο μας, σάς τ' όρμίζομαι!..."

— Και έναντίον τόν μηνδυστών;

— "Ω, κυρία, έναντίον όλου τού κόσμου... Είμαι φίλος σας! "Υπολογίσετε σέ μένα!..."

"Ήσαν τόσο έλικρινή τά λόγια του, ώστε ή στρατηγίνα τόν κίτησε με μεγάλη συμπάθεια. Τόν έβαλε νά καθήση στο πλάι της και τού είπε :

— "Ο άρχηγός τής άστυνομίας μου μίλησε πολύ γιά σάς... "Όταν έγινε ή τελευταία άπίστερα κατά τού στρατηγού, μου είπε : «Α! μάς χρειαζόταν έδώ ένας Ρουλιταπιλ γιά νά τά ξεδιαλίξη δι' αυτά!» Μίλησε λοιπόν στόν αυτοκράτορα, ό αυτοκράτωρ τηλεγράφησε στην πρεσβεία στό Παρίσι κ' ή πρεσβεία παρακάλεσε την έφημερίδα σας νά σάς σταλή έδώ..."

— Ναί... ναί... Έκανε ό Ρουλιταπιλ. Τά ξέρω δι' αυτά... Μάθετε άκόμα ότι οι μηνδυσταί με είδοσαν ότι δέν θά έφτανα ζωντανός έδώ. Μά κατώφθωσα νά τους ξεφάνγω..."

— Πάμε τώρα στην τραπεζαρία, είπε ή Ματρένα. "Ο στρατηγός σάς περιμένει..."

Και, άφού σηκώθηκε, έσπρωξε τήν πόρτα τού μεγάλου σαλονιού, από τού όποιο έβλεπε νά περάσουν γιά νά πάνε στην τραπεζαρία.

"Από τού μέρος πού θροισόταν τώρα, ό Ρουλιταπιλ έβλεπε όλες τις γωνίες τού μεγάλου σαλονιού, τή θεράντα, τόν κήπο και τόν θηροφείο. Στη θεράντα, ό άστυνομικός έξακολουθούσε νά προσκοιηται πώς κοιμάται στόν καναπέ. Σε μία άλλη, γωνιά τού σαλονιού, ένα άλλο άτομο, άκίνητο και σιωπηλό σαν άγαλμα, άργινούσε. Τέλος, κάτω στόν κήπο, τρία άλλα άτομα πλανιόντουσαν σαν κολασμένες ψυχές. "Ο Ρουλιταπιλ συγκράτησε τή στρατηγίνα με μία κίνηση, ξαναγύρισε στό σαλονάκι κ' έκλεισε πάλι τήν πόρτα του.

— Άστυνομικοί ; ρώτησε.

"Η στρατηγίνα τού απάντησε με μιά καταφατική κίνηση τού κεφαλιού.

— Πόσοι είνε ;

— Δέκα, και άλλάξουν κάθε ξξη ώρες.

— "Έτσι δηλαδή πταίνου στο σπίτι σας σαράντα άγνωστοι την ήμερα..."

— Μά δέν είνε άγνωστοί! διαμαρτυρήθηκε ή στρατηγίνα. Είνε άστυνομικοί.

— Παρ' όλη τή φροσύνη τους όμως, ή άπάθεια με τήν άνθοδέσμη έγινε μέσα στό ίδιο τού δαμάτιο τού στρατηγού...

— Ναί, αλλά τότε οι άστυνομικοί ήσαν μόνο τρεις. Κατόν, έγιναν γιά μεγαλειότερη ασφάλεια, δέκα...

— "Όρτά!... Μα κ' οι δέκα αυτοί άστυνομικοί ήσαν στό σπίτι όταν έγινε τ ό ά λ λ ο..."

— Ποιό άλλο ;... ρώτησε ή στρατηγίνα.

— "Η ί σ τ ο ρ ί α τ ο υ π α τ ρ ώ μ α τ ο ς ; απάντησε ό Ρουλιταπιλ.

— Γιά τόν Θεό! Σωπάστε! φώναξε ή Ματρένα. Κανέναν δέν ξέρετε τίποτε γιά αυτό... Ούτε ό ίδιος ό σύζυγός μου...

— Λοιπόν, κυρία μου, είτε έπίσημα ό Ρουλιταπιλ, άν θέλετε μεγαλειότερη ασφάλεια, π ρ ο ε π ε ι ν ά δ ι ώ ξ ε τ ε τ η ν ά σ τ υ ν ο μ ί α ά π ' τ ό σ π ί τ ι σ α ς!...

"Η στρατηγίνα τού άστράψε τόν χέρι τρομαγμένη :

— Τό λέτε σοβαρά αυτό ; ρώτησε.

— Σοβαρότατα. Πρέπει νά μάθουμε από πού προέρχονται τά διάφορα χτυπήματα... "Υπάρχουν έδώ τέσσερες κατηγορίες ανθρώπων: οι άστυνομικοί, οι ύπηρετες, οι φίλοι και τά μέλη τής οικογενείας σας... "Ας άποκαθίσουμε λοιπόν πρώτα τους άστυνομικούς... Δέν πρέπει νά στενοχωρήσετε και τόσο γιά αυτό, έφόσον σάς απέδωξαν ότι δέν είνε καλοί φίλακες.

— Μά δέν θά θέλησουν νά φύγουν...

— Μάλαί κανείς άπ' αυτούς γαλιλά ; ρώτησε ό Ρουλιταπιλ.

— Ναί, ό άρχηγός τους, αυτός πού στέκεται όρθιος μέσα στό σαλόνι!

— Φωνάζτε τον, σάς παρακαλώ.

"Η στρατηγίνα προσήρρησε πρός τόν σαλόνι κ' έγινε στον άστυνομικό, ό όποιος τήν ακολουθούσε στό σαλόνάκι. "Ο Ρουλιταπιλ τού έδειξε τότε ένα χαρτί και τού είπε έπιτακτικά :

— Θά συγκρατήσετε τους άνθρώπους σας και θά έγκραταίτε τή βίλλα. Θά ξαναγυρίσετε στην άστυνομία. Θά πείτε στόν άρχηγό σας, ότι είσαι σάς διατάξη έγώ και ότι άπαύτ νά πάγη κάθε έπιτήρησης τής βίλλας μέχρι νεωτέρας διαταγής. "Ο άστυνομικός υποκλίθηκε και είπε :

— Στάς διαταγές σας...

Και θύηξε ξέω...

— Περιμένετε με μία στιγμή έδώ, είπε τότε ή στρατηγίνα, τής όποιος ή άνησυχία μεγάλωνε όλοένα. Και θύηξε ξέω πίσω άπ' τόν άστυνομικό.

"Επει' από μαρκεές στιγμές ξαναγύρισε. Φαινόταν τώρα περισσότερο ταρμαμένη.

— Σάς ζητώ συγγνώμη, κυρία μου, μα δέν μπορούσα νά τούς άφήσω νά φύγουν έτσι. Τους έδωσα ένα μικρό πορμπακούρι.

— Πέστε μου τήν άλήθεια, κυρία. Τους είπατε νά μείνουν στό περίχωρο τής βίλλας και νά τήν έπιτηρούν από μακριά.

— Ναί, φοιλόγησε ή στρατηγίνα κοκκινίζοντας. Μά, παρ' όλ' αυτά, έγιναν... "Ερχετε νά σάς άποκούσουν. Μά τί είνε αυτό τού χαρτί πού τους δείξατε;

"Ο Ρουλιταπιλ έβγαλε τότε ένα χαρτί γεμάτο σφραγίδες, ύπογραφές, και τής τού έδωσε. Τότε εκείνη διάβασε τά έξής :

« Διαταγή σέ όλους τους άστυνομικούς τής επαύλειος Τρεμπασώφ νά ύπακούουν άπολύτως στόν κομιστή. ΚΟΥΪΡΙΑΝ ».

Μέσα στην τραπεζαρία ή σαλιτάνα κυλούσε άφθονη, όταν ό Ρουλιταπιλ μαζί με τή στρατηγίνα έκαναν τήν εμφάνισή τους. "Ο στρατηγός, ό όποιος ήξερε τήν άφιξή του, φώναξε μόλις τόν είδε, ακολουθώντας σχετικά όδηγίες πού τού είχε δώσει ή γυναίκα του :

— "Α! άγαπητέ μου Ρουλιταπιλ... Καλώς ώρίσατε!... Σάς περιμένα...

"Ο Ρουλιταπιλ πήρε και τού έσπρεξε τόν χέρι, ενώ ή στρατηγίνα έκλεινε προσεχτικά τήν πόρτα πίσω της.

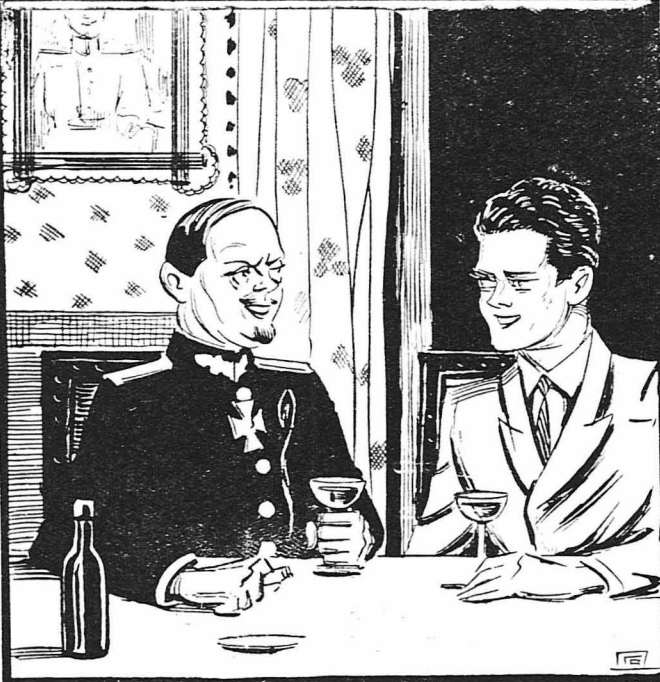
Κατόν ό στρατηγός τόν παρουσίασε στους καλεσμένους του λέγοντας πώς ήταν γνώριμός του άπ' τόν Παρίσι και τόν έβγαλε νά καθήση στό πλάι του...

"Ολο τότε άρχισαν νά τού ζητούν νέα άπ' τόν Παρίσι.

"Έξαφνα τρεις χτύποι ξερφοί άκούστηκαν στην πόρτα. "Ολο σώπασαν και κιντάχτηκαν και κανείς δέν τολμούσε νά φωνάξη; έμπρός! "Επειτα ή πόρτα άνοηξε λίγο, τόσο όσο γιά νά περάση ένα χέρι πού κρατούσε ένα περιστρόφο.

Τό χέρι αυτό ήρωήθηκε αγά-αγά και ενώ ό δείκτης πίεξε τή σκανδάλη τού περιστρόφου, ή κίνηση τού διευδύνθηκε πρός τόν στρατηγό Τρεμπασώφ.

"Ολο άπάμειναν καρφωμένοι στις θέσεις τους από τόν τρόμο. (Ακολουθεί)

"Ο στρατηγός τόν έβαλε νά καθήση πλάι του...